

Jsme Božími dětmi

Texty na tento týden

Ga 3,26.29; Ž 50,10–12; 1Pa 29,13.14; Fp 4,19; 1J 5,3; Mt 6,19–21

Základní verš

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.“ (1J 3,1)

Úžasnou předností našeho vztahu s Bohem je skutečnost, že nám Bůh důvěřuje. A to tak moc, že nám svěřuje správu svých záležitostí na zemi. Na samém počátku lidských dějin Bůh výslovně svěřil Adamovi a Evě osobní péči o dokonalé stvoření (viz Gn 2,7–9.15). Bůh dal tímto způsobem najevo, že máme pracovat v jeho prospěch na široké škále úkolů: od pojmenování zvířat až po udržování zahrady a naplnění země potomstvem.

Bůh nám žehná, abychom pro tuto práci měli potřebné prostředky, včetně finančních. Zároveň nás pověřil, abychom tyto zdroje spravovali. Vyděláváme peníze, hospodaříme s nimi, sestavujeme rozpočty, dáváme desátky a pořádáme sbírky. Bůh nás povzbuzuje, abychom svěřené prostředky používali nejen k uspokojování vlastních potřeb, ale také k naplňování potřeb druhých a k rozvoji jeho díla. Ač se to může zdát neuvěřitelné, právě nás jako své následovníky Bůh pověřil výchovou svých dětí, stavěním budov potřebných pro jeho dílo a vzděláváním následujících generací.

Tento týden budeme zkoumat výsady a také povinnosti, které vyplývají ze skutečnosti, že jsme součástí Boží rodiny.

Osnova lekce

Úvodní lekce se snaží formulovat biblické základy pojetí naší „zodpovědnosti“ na tomto světě. Vychází z toho, kým je pro nás Bůh a do jaké role jsme byli stvořeni my, aby poté poukázala na praktické důsledky, které z toho pro nás plynou.

I. Dvě základní východiska

- Ef 3,14.15; Ga 3,2–29: Jsme součástí rodiny Božích dětí (neděle)
- Ž 50,10–12; 24,1.2: Vše na tomto světě patří Bohu (pondělí)

II. Praktické důsledky pro náš život

- Ž 23,1–3; 37,25: Jistota, že Bůh se s láskou stará o své děti (úterý)
- Dt 6,4.5; 1J 5,2.3: Bůh očekává, že i my budeme milovat jej i druhé (středa)
- Mt 6,19–21: Toto vědomí ovlivní naše priority (čtvrtek)

JSME SOUČÁSTÍ BOŽÍ RODINY

¹⁴Proto klekám na kolena před Otcem, ¹⁵od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod... (Ef 3,14.15)

²⁵Když však přišla víra, nemáme již nad sebou dozorce. ²⁶Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. ²⁷Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. ²⁸Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. ²⁹Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil. (Ga 3,25–29)

Osobní studium

Jaký obraz představuje text Ef 3,14.15? O jaké naději mluví tyto verše?

Na začátku své služby Ježíš říká: „Vy se modlete takto: Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno...“ (Mt 6,9). Později stejnou modlitbu opakuje svým učedníkům v soukromí (L 11,2). Ježíš svým následovníkům řekl, abychom jeho Otce oslovovali i my „Otče náš...“. Když se Ježíš po svém vzkříšení setkal s Marií, ta ho chtěla obejmout. Ježíš jí však řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu“ (J 20,17).

Ježíš je naším bratrem a máme stejného Otce. My všichni jsme díky němu bratry a sestrami. Ježíš se stal členem pozemské rodiny, abychom se my mohli stát členy nebeské rodiny. „Nebe a země jsou spojeny.“ (DA 835; TV 533)

Co říkají následující verše o Božím vztahu k nám? V čem jsou tyto myšlenky povzbuzující?

Ex 3,10

Ex 5,1

Ga 3,26.29

Na rozdíl od pohledu na vznik světa, ve kterém jsme považováni jen za produkt náhody a hostejných přírodních zákonů, nás Písmo učí nejen o existenci Boha, ale také o jeho lásce a o jeho láskyplném vztahu k nám. V Bibli se často používá k zobrazení tohoto vztahu obraz rodiny. Ať už Hospodin nazýval Izraelity „můj lid“, nebo o nás Bůh říká, že jsme jeho syny, či Kristus mluví o Bohu jako o „našem Otcí“, myšlenka je stejná: Bůh nás miluje láskou, kterou k sobě navzájem mají mít členové rodiny. To je dobrá zpráva ve světě, ve kterém se projevuje tolik nepřátelství!

Aplikace

Představ si svět, ve kterém bychom se k sobě navzájem chovali jako ke členům rodiny. Jak se můžeš naučit mít ke všem lidem tak dobrý vztah jako ke svým bratrům a sestram?

BŮH JE VLASTNÍKEM VŠEHO

¹⁰Všechna lesní zvěř mi patří i dobytek na tisíci horách, ¹¹v horách vím o každém ptáku, polní havěť též mám kolem sebe. ¹²Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vším, co je na něm. (Ž 50,10–12)

¹Davidův žalm. Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. ²To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy. (Ž 24,1.2)

¹³Nyní, Bože náš, vzdáváme ti chválu a oslavujeme tvé skvělé jméno. ¹⁴Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. (1Pa 29,13.14)

Mé je stříbro, mě je zlato, je výrok Hospodina zástupů. (Ag 2,8)

Osobní studium

Jaké poselství obsahují úvodní texty? Jak by to mělo ovlivnit náš vztah ke všemu, co vlastníme?

Ž 50,10–12

Ž 24,1.2

1Pa 29,13.14

Ag 2,8

Knih 1. Paralipomenon zaznamenává od 17. kapitoly touhu krále Davida postavit dům pro Hospodina. O tuto touhu se podělil s prorokem Nátanem, který mu řekl: „Udělej vše, co máš na srdci, neboť Bůh je s tebou“ (1Pa 17,2). V tu noc však Nátan dostal „slovo Boha“, že David nemůže postavit Boží dům (1Kr 5,17.18), protože prolil mnoho krve (1Pa 22,8). Namísto něho má toto dílo vykonat Davidův syn (1Pa 17,11–13; 1Pa 22,9.10). David však vnímal nezkušenost svého syna Šalomouna (1Pa 22,5). Proto po zbytek svého života shromažďoval tak obrovské množství kamene, cedru, železa, zlata, stříbra a mosazi, že „se ani nedalo zvážit“. Když byl na staveništi připraven veškerý stavební

materiál, David svolal vůdce Izraele k obřadu chvály a děků.

Z textu 1Pa 29,13.14 se dozvídáme, že král David chápal, kdo je skutečným zdrojem veškerého bohatství, na jehož shromažďování on a jeho lidé vynaložili čas a prostředky. David v podstatě řekl: Nemůžeme si připsat žádnou zásluhu za veškerý materiál na stavbu. „Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou.“

Hlavní myšlenka tohoto Davidova vyznání je důležitá pro nás všechny, ať už jsme bohatí, nebo chudí. Jelikož Bůh je Stvořitel všeho (viz Gn 1,1; J 1,3; Ž 33,6.9), je také právoplatným vlastníkem všeho, co existuje, včetně všeho, co vlastníme my – bez ohledu na to, jak těžce, usilovně a poctivě jsme pracovali, abychom svůj majetek získali. Kdyby nebylo Boha a jeho milosti, neměli bychom nic, nebyli bychom ničím, dokonce bychom ani neexistovali. Proto musíme vždy žít s vědomím, že v konečném důsledku Bohu patří všechno, co existuje. Na to máme myslet, když Bohu děkujeme a když ho chválíme za jeho dobrotu.

Aplikace

„Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou“ (1Pa 29,14). Jaké principy jsou vyjádřeny v těchto slovech? Jak by se měly projevit v našem postoji k Bohu a k tomu, co vlastníme?

ZDROJE DOSTUPNÉ PRO BOŽÍ RODINU

¹Davidův. *Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.* ²Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, ³naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. (Ž 23,1-3)

Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý, nebo že by jeho potomci žebrali o chléb. (Ž 37,25)

Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši. (Fp 4,19)

Osobní studium

Největším Božím darem pro jeho děti je Ježíš Kristus, který nám přináší pokoj, odpuštění, milost pro každodenní život, duchovní růst a naději na věčný život.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,16). „Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi“ (J 1,12).

Spasení je ten nejužasnější a nejdůležitější dar. Jaký jiný dar bychom od Boha mohli dostat, na kterém by opravdu záleželo z dlouhodobého hlediska, kdybychom nedostali dar spasení? Ať už zde máme cokoli, jednoho dne zemřeme a odejdeme, stejně jako všichni, kdo si na nás kdy vzpomněli; a cokoli dobrého jsme vykonali, bude také zapomenuto. Proto v centru všech našich myšlenek musí být vždy především dar evangelia, tedy ukřižovaný Kristus (1K 2,2).

A přesto nám Bůh spolu se spasením dává mnohem víc. Těm, kteří se znepokojovali, zda budou mít dostatek jídla a oblečení, Ježíš nabídl útěchu a povzbuzení: „Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33).

Co říkají úvodní verše o tom, jak se Bůh stará o naše každodenní potřeby?

Ž 23,1-3

Ž 37,25

Fp 4,19

Když Ježíš mluvil s učedníky o svém odchodu, slíbil jim dar Ducha svatého. „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude“ (J 14,15-17). „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít“ (J 16,13).

Sám Duch pak dává Božím dětem úžasné duchovní dary (1K 12,4-11).

Můžeme tedy říci, že Bůh, ve kterém „žijeme, pohybujeme se, jsme“ (Sk 17,28) a který „všemu dává život, dech i všechno ostatní“ (Sk 17,25), je ten Bůh, který nám dává existenci, zaslíbení spasení, materiální požehnání a duchovní dary. A to všechno proto, abychom my byli požehnáním pro druhé. Platí, že ať už máme jakýkoli hmotný majetek, jakékoliv dary nebo talenty, kterými jsme byli obdarováni, jsme Dárci ve všech ohledech zavázání tím, jak tyto dary používáme.

Aplikace

Za které dary od Boha jsi v životě nejvíce vděčný? Jak využíváš těchto darů pro dobro druhých?

ODPOVĚDNOST ČLENŮ BOŽÍ RODINY

“Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. ⁵Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. (Dt 6,4.5)

¹²Nyní tedy, Izraeli, co od tebe požaduje Hospodin, tvůj Bůh? Jen aby ses bál Hospodina, svého Boha, chodil po všech jeho cestách, miloval ho a sloužil Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duší, ¹³abys dbal na Hospodinova přikázání a nařízení, která ti dnes udílím, aby s tebou bylo dobře. (Dt 10,12.13)

²Podle toho poznáváme, že milujeme Boží děti, když milujeme Boha a jeho přikázání zachováváme. ³V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (1J 5,2.3)

Osobní studium

Všichni máme radost z duchovních požehnaní a darů, které nám Bůh dává. Je povzbuzující vědět, že jsme součástí Boží rodiny.

Verše Dt 6,4.5 a Mt 22,37 patří mezi nejdůležitější texty v Bibli. Možná se ptáme, jak je možné milovat Boha „celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“ (Mt 22,37). Odpověď, kterou nám dává Bible, většina lidí nečeká.

Uvažuj o úvodních textech Dt 10,12.13 a 1J 5,2.3. Jaká by měla být naše reakce na vztah lásky s naším nebeským Otcem?

Dodržovat zákon? Poslouchat přikázání? Naneštěstí je pro mnohé křesťany myšlenka dodržování zákona (zejména čtvrtého přikázání) zákonictvím. Tvrdí, že jsme povoláni milovat Boha a milovat svého bližního jako sebe sama. Bůh však mluví jasně: svou lásku projevujeme Bohu a bližním tím, že posloucháme jeho přikázání.

„V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání“ (1J 5,3). Tento verš jsme zvyklí chápat tak, že důvodem, motivací k zachování přikázání je naše láska k Bohu. To je v pořádku. Ale možná bychom se na tento verš mohli podívat i z jiného pohledu: „Nebo toť jest láska Boží...“ (1J 5,3; BK). To znamená, že Boží lásku poznáváme a zakoušíme právě dodržováním jeho přikázání.

V textu Mt 7,21–27 Ježíš řekl, že ti, kdo slyší a plní jeho slova, jsou jako moudrý stavitel, který postavil svůj dům na skále. Ty, kteří slyší, ale neposlouchají, Ježíš přirovnává k bláznivému staviteli, který si postavil dům na písku, což mělo katastrofální následky. Oba slyšeli slovo, ale zatímco jeden se podle něj zařídil, druhý se rozhodl ho ignorovat. Rozdíl v následcích jejich jednání je obrovský. Zatímco jednoho přivedla jeho rozhodnutí k životu, druhého čekala smrt.

Aplikace

Uvažuj o souvislosti mezi láskou k Bohu a respektováním jeho zákona. Proč by se láska k Bohu měla projevovat právě takovým způsobem? Čím dodržování přikázání odhaluje opravdovou lásku? (Tip: Zamysli se nad následky neposlušnosti Božího zákona.)

POKLAD V NEBI

¹⁹Neukládejte si poklady na zemi, kde je nič mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou.

²⁰Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou.

²¹Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (Mt 6,19–21)

Osobní studium

Jaké zásadní pravdy najdeme v úvodních verších?

Svět je plný příběhů lidí, kteří si nashromáždili velké bohatství, ale nakonec o všechno přišli. Náš svět je velmi nejisté místo, ve kterém se odehrávají války, zločiny, násilí, přírodní katastrofy. Cokoli může způsobit, že člověk v okamžiku přijde o vše, o co usiloval a na čem věrně a poctivě pracoval. A nakonec přijde smrt a veškerý majetek se pro něj stejně stane zbytečným.

Písmo neříká, že je nesprávné být bohatým nebo vlastnit mnoho majetku. Ježíš nás však upozorňuje na to, že je třeba mít k majetku správný, vyvážený postoj a vnímat jeho hodnotu ze správného úhlu pohledu.

Co znamená „ukládat si poklady v nebi“? Znamená to, že na prvním místě v životě nebudeme mít vydělávání peněz a shromažďování majetku, ale Boha a jeho království. Mimo jiné to také znamená, že to, co vlastníme a co jsme nabyli, používáme pro Boží dílo, pro rozvoj jeho království, pro práci

ve prospěch druhých a pro to, abychom byli požehnáním pro jiné.

Když například Bůh povolal Abrahama, plánoval prostřednictvím patriarchy a jeho rodiny požehnat i ostatní lidi. Bůh řekl Abrahamovi, který „byl nazván „přítelem Božím““ (Jk 2,23): „Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země“ (Gn 12,2.3).

„A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem“ (Ga 3,9). Máme tedy před sebou stejnou výzvu, jaká byla před Abrahamem.

„Peníze mají velkou cenu, mohou vykonat mnoho dobrého. V rukou Božích dětí se stávají potravou pro hladovějící, nápojem pro žíznivé a oděvem pro nahé. Mohou se stát prostředníkem pomoci utlačovaným a nemocným. Samy o sobě ovšem peníze nemají větší cenu než písek. Pravou hodnotu získávají pouze tehdy, když je používáme k uspokojování životních potřeb, pro blaho druhých nebo pro pokrok Kristova díla.“ (COL 351; PM 178)

Aplikace

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6,21). Kde je podle tvého srdce tvůj poklad?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Bůh má hluboký zájem o své pozemské děti. Jeho láska k nám je silnější než cokoli jiného. Tím, že nám dal svého Syna, nám vlastně dal celé nebe. Ježíš Kristus tady na zemi žil a zemřel. Nyní slouží jako náš Zástupce v nebi, jako náš Velekněz. Andělé napomáhají tomu, abychom mohli být zachráněni. Nebeský Otec i Duch svatý usilují o naši záchranu.“ (SC 21; CVP 20)

„Jestliže jsme se zřekli svého já a odevzdali se Kristu, jsme členy Boží rodiny a vše, co patří Otci, patří i nám. Bůh nám otevřel všechny své poklady jak tohoto světa, tak i budoucího. Služba andělů, dar Božího Ducha a práce Božích služebníků – to všechno je pro nás. Svět a vše, co je v něm, patří nám natolik, nakolik nám může přinést dobro.“ (MB 110; MON 65)

Otázky k rozhovoru

1. Při pohledu na všechny ty úžasné dary, které Bůh dává svým dětem, si musíme klást podobnou otázku jako žalmista: „Jak se odvděčím Hospodinu za všechno jeho dobrodiní vůči mně?“ (Ž 116,12; ČSP). Udělte si seznam Božích požehnání a darů, které jste v životě dostali (duchovní dary, vztahy i hmotné požehnání). Podělte se o svá zjištění ve třídě sobotní školy. Co se z toho můžete naučit o vděčnosti?
2. Přestože Boha vnímáme především jako našeho Stvořitele, Písmo opakovaně zdůrazňuje, že je i naším Udržovatelem (viz Žd 1,3; Jb 38,33–37; Ž 135,6.7; Ko 1,17; Sk 17,28 a 2Pt 3,7). Všechno – od galaxií ve vesmíru přes tlukot našeho srdce až po síly, které drží pohromadě atomové struktury tvořící veškerou známou hmotu – udržuje v existenci Boží moc. Jak by nám tato biblická pravda měla pomoci pochopit, jak správně hospodařit se vším, co nám Bůh dal? Jak nám tato skutečnost pomáhá správně porozumět smyslu našeho života?
3. Lekce mluvila o tom, že ze všech Božích darů je Ježíš a plán spasení tím největším darem, který jsme dostali. Proč tomu tak je? Co by nám zůstalo, kdyby nebylo Ježíše, spasení a naděje na věčný život? Jeden ateistický spisovatel vylíčil lidi jako „kusy kacířského masa na rozpadajících se kostech“. Proč by měl pravdu, kdyby nebylo daru evangelia?